

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - ואתחנן ער.

דְּבַר אַחַר הֵן עוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל – זֶהוּ הַיּוֹם שֶׁנִּקְרָא (ישעיה כב) יוֹם מְהוּמָה וּמְבוֹסָה וּמְבוּכָה, שֶׁבְּאוֹתוֹ הַיּוֹם נִחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְנִפְּלוּ יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת. וּמִשׁוֹם הַמַּעֲשִׂים הָרַעִים, הַיּוֹם הַזֶּה הוּא נִמְשָׁךְ וְהַתְּגַדֵּל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב, הֵן עוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל לֹא עֵת הָאֶסֶף הַמְּקַנָּה, מִשׁוֹם שֶׁהֵם מוֹשְׁכִים אֶת אוֹתוֹ הַיּוֹם. תִּשְׁקוּ הַצֹּאן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּדִבְרֵי תוֹרָה, שֶׁהָרִי בְּזָכוֹת הַתּוֹרָה יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגָּלוֹת.

וּמָה יִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים? וַיֹּאמְרוּ לֹא נוֹכַל עַד אֲשֶׁר יֵאָסְפוּ כָּל הָעֵדְרִים, עַד שִׁיתְּכַנְסוּ כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים, וְנִלְלוּ אֶת הָאֶבֶן, וַיִּכְּטְלוּ אוֹתוֹ הַדִּין הַקָּשָׁה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁשׁוֹלֵט עַל פִּי הַבְּאֵר, וְנִמְצְאָת אוֹתָהּ הַבְּאֵר עִמָּנוּ בְּגָלוֹת. וְכִשְׁמֹתְנִלָּה הַבְּאֵר הַזֶּה וְאוֹתָהּ הָאֶבֶן לֹא שׁוֹלֵטת עֲלֶיהָ, מִיַּד וְהִשְׁקִינוּ הַצֹּאן.

וְעַתִּיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּסוֹף הַיָּמִים לְהַחְזִיר אֶת יִשְׂרָאֵל לְאַרְצָא הַקָּדוֹשָׁה וּלְכַנְּסָם אוֹתָם מִן הַגָּלוֹת. וְכִי הֵם סוֹף הַיָּמִים? אוֹתָהּ שֶׁהִיא אַחֲרֵית הַיָּמִים. בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים הַזֶּה יִשְׂרָאֵל סָבְלוּ אֶת הַגָּלוֹת. זֶהוּ שְׁכַתּוּב, (דברים ד) בְּצַר לָךְ וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, וְכַתּוּב (שם לז) וְקִרְאת אֶתְכֶם תִּרְעֶה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים דִּקְא, וְזוֹ הִיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת. וְעַם אַחֲרֵית הַיָּמִים הַזֶּה קָבְלוּ עֲלֵשׁ בְּגָלוֹת, וְכִזּוּ יַעֲשֶׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נְקֻמוֹת לְיִשְׂרָאֵל תְּמוּיד. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (במדבר כד) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעַם הַזֶּה לְעַמּוֹד בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. וּבְכָל מְקוֹם זֹאת הִיא, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַתִּיד לְהַשִּׁיבָהּ לְמִקְוָמָה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (ישעיה ב) וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה הַר בֵּית ה' וְגו'.

וְזֶהוּ יוֹם.

דְּבַר אַחַר הֵן עוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל, דָּא הוּא יוֹם דְּאֶקְרִי (ישעיה כב) יוֹם מְהוּמָה וּמְבוֹסָה וּמְבוּכָה, דִּי בְּהוּוּא יוֹם אֶתְחַרִּיב בֵּי מִקְדְּשָׁא, וְנִפְּלוּ יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹתָא. וּבְגִין עוֹבְדִין בִּישׁוּן, הַהוּא יוֹמָא אֶתְמַשְׁךְ וְאֶתְרַבִּי, דָּא הוּא דְכַתִּיב הֵן עוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל לֹא עֵת הָאֶסֶף הַמְּקַנָּה, בְּגִין דְּאִינּוּן מִשְׁכִּין לִיהַ לְהַהוּא יוֹמָא. תִּשְׁקוּ הַצֹּאן, כְּמוֹ דְּאֶתְמַר בְּמַלְי דְּאוֹרֵייתָא, דְּהָא בְּזָכוֹתָא דְּאוֹרֵייתָא יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גָּלוֹתָא.

וְיִשְׂרָאֵל מַאי קָא אֶמְרִי. וַיֹּאמְרוּ לֹא נוֹכַל עַד אֲשֶׁר יֵאָסְפוּ כָּל הָעֵדְרִים, עַד דִּיתְכַנְשׁוּ כָּל שְׂאֵר יוֹמֵינּוּן עֲלִיּוּן. וְנִלְלוּ אֶת הָאֶבֶן, וַיִּנְגְּדוּן לְהַהוּא דִּינָא קָשִׁיא דְּהַהוּא יוֹמָא דְּשׁוֹלֵטָא עַל פִּי הַבְּאֵר, וְאֶשְׁתַּכַּחַת הַהוּא בְּאִ"ר בְּגָלוֹתָא עִמָּנָא. וְכַד אֶתְנַלְיָא הָאִי בְּאִ"ר, וְהַהוּא אֶבֶן לֹא שׁוֹלֵטָא עֲלָהּ, מִיַּד וְהִשְׁקִינוּ הַצֹּאן.

וְזִמְיָן קוֹדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא בְּסוֹף יוֹמֵינָא, לְאַחֲרָא לְיִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא קְדִישָׁא, וְלְכַנְשׁוּא לִין מְגָלוֹתָא. וּמַאן אִינּוּן סוֹף יוֹמֵינָא, הַהוּא דְּהוּא אַחֲרֵית הַיָּמִים. בְּהַאי אַחֲרֵית הַיָּמִים, יִשְׂרָאֵל סָבְלוּ גָלוֹתָא. דָּא הוּא דְכַתִּיב, (דברים ד) בְּצַר לָךְ וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, וְכַתִּיב (דברים לא) וְקִרְאת אֶתְכֶם תִּרְעֶה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים דִּיקְא, וְדָא הִיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹתָא. וְעַם אַחֲרֵית הַיָּמִים דָּא, קָבִילוּ עוֹנְשָׁא בְּגָלוֹתָא. וּבְדָא יַעֲבִיד קוֹדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא נִקְמִין לְיִשְׂרָאֵל תְּדוּרָא. דָּא הוּא דְכַתִּיב, (במדבר כד) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעַם הַזֶּה לְעַמּוֹד בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. וּבְכָל אֶתְר דָּא הִיא, וְקוֹדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא זְמִין לְאַתְבָּא לָהּ לְאַתְרָהּ, דָּא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה ב) וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה הַר בֵּית ה' וְגו'.

דָּא הוּא יוֹם.

לשון רבנו זכרוננו לברכה
סבי דבי אתונא

אימא לן מלי דכדיבי, אמר להו: הוי לן בדניתא וילדה, והוי תליה לה שתקא, וכתוב בה דמסיק כבי אפא מאה אלפי זוזי. אמרו לה, ובדניתא מי ילדה. אמר לה, הי גינהו מלי דכדיבי. מלחא פי סריא במה מלחי לה, בסילותא דכדניתא. ומי איפא סילותא לכדניתא. ומלחא מי סריא: (בכורות ח): צוית צדק עדתיה ואמונה מאד (תהלים קיט):

א פי יש פנים דקדשה, שהם אנפין נהורין, בחינת חיים, כמו שפתיב (משלי טז): באור פני מלך חיים; בחינת שמחה, כמו שפתיב (תהלים טז): שבע שמחות את פניה. וכתוב (בראשית מה): ותחי רוח יעקב, זה בחינת שמחה. ויש פנים דסטרא אחרא, שהם אנפין חשוכין, מרה שחורה, עבודת אלילים, כמו שפתיב (שמות כ): לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. ואלו בני אדם הנזופלים בתאות ממוז, ואינם מאמינים שהקדוש ברוך הוא יכול לפרנס את האדם בסבה קלה, ורודפים אחר פרנסתם ביגיעות גדולות, והם אוכלי להם בעצבון, כמו שפתיב (בראשית ג): בעצבון תאכלנה, ועצבות הוא מרה שחורה – אלו בני אדם נקשרים בפנים דסטרא אחרא, אלקים אחרים, חשך, בחינת מיתה, כמו שפתיב (איכה ג): במחשבים הושיבני וכו'; ועליהם נאמר (יחזקאל ז): וזהבם לנדה; הינו בחינת עבודת אלילים, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת פט): מנין לעבודה זרה שמתמא בנדה, שנאמר: תזרם כמו דוה. אבל אלו בני אדם שמשאם ומתנם באמונה, הם דבקים באור הפנים דקדשה. פי אין אמונה בלא אמת, פמוכא בזהר (בלק קצה): הינו צדק הינו אמונה וכו', ומסיק שם: אמונה אתקריאת בד אתחבר בה אמת, נמוצא שעקר אמונה עלידי אמת ואמת הוא אור הפנים בירוע. וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת לג): ויחן פני העיר – חד אמר: מטבע תקן להם, וחד אמר: מרחצאות תקן להם. הינו חד ולא פליגי, פי יעקב הוא בחינת אמת, כמו שפתיב (מיכה ז): תתן אמת ליעקב; והוא בחינת אור הפנים, ותכת, בשבא נתתקן אמונה. וזה: מטבע תקן – שתתן תאות ממוז. וכשתתן תאות ממוז, נתתקן פגם עבודת אלילים. וזה: מרחצאות תקן להם, כמו שפתיב: ותרד בת פרעה לרחץ, ודרשו חכמינו זכרונם לברכה (מגילה יג וסוטה יב): לרחץ מגילי בית אביה. וזה: ויחן פני העיר – פני דיקא, שהיא פנים דסטרא אחרא, שהיא מטבע, הינו תאות ממוז, פי כל עבודות זרות תחובים בממוז. ובשביל זה ממוז עם אותיותיו גימטריא ק"ם, בנגד ק"ם [מאה וארבעים] קלון, שהשכינה צווחת: קלני מראשי, קלני מזרועי, (סנהדרין מו) על אלו הנזופלים בתאות ממוז, שהם עבודת אלילים בלולים מעבודות זרות של שבעים אמות. (ועל בן הם ק"ם קלון, שהם שתי פעמים ע', פי השכינה צווחת תקלון בפולים, בחינת: קלני מראשי, קלני מזרועי – שהוא בחינת קולות בפולים, הינו שני פעמים ע"ן קלון, שצווחת השכינה על הנזופלים בתאות ממוז, שהיא עבודה זרה בלולה מכל העבודות זרות של ע"ן אמות). וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (פסחים קיח): קשין מזונותיו בפלים ביולדה, פי היולדת ראמת ע"ן קלון קדם הולדה, והבא יש ק"ם קלון שהם שני פעמים ע"ן. וזהו (אבות פ"ב): ואל תהי רשע

בפני עצמך, בפני – זהו בחינת פנים דסטרא אחרא, הבא מחמת תאות ממוז, שאין מאמין בתקדושי ברוך הוא, שהוא הון ומפרנס, והוא חושב: כהו ועצם ידי עשה לי את החיל הזה (דברים ח). וזה עצמך – לשון עצם ידי:

ב ודע, שעלידי תקון ברית קדש, הוא נצול מפנים דסטרא אחרא. עלידי דם ברית, נתתקן דם נדה, תאות ממוז. כמו שפתיב (זכריה ט): גם בדם בריתך – עלידי ברית – שלחתי אסיריך מבור. בור דא טחול, מרה שחורה, בעצבון תאכלנה. פי ברית הוא בחינת מלח, הממתיק מרירות ועצבון הפרנסה, פמוכא בזהר (ויחי רמא): אלמלא מלחא לא הוי עלמא יכלי למסבל מרירותא. וזהו (במדבר יח): ברית מלח עולם הוא. וזהו (ויקרא כ): אל תשבית מלח ברית אלקיך – אלקיך דיקא, פי עלידיה נתקשר באלקות, ונתפרש מעבודת אלילים, כמו שפתיב (איוב יט): מבשרי אחזה אלוק, פי על ידי תקון הברית מאיר לעצמו אור פני מלך חיים. וזה (כתובות סו): מלח ממוז חסר, פי עלידי מלח נתמעט אצלו תאות ממוז: ג וזהו: ויגרש מפניה אויב (דברים לג) – מפניה דקדשה; ויאמר השמד, – לשון שמד, לשון עבודה זרה, הינו תאות ממוז. פי כל ישראל נקראים צדיקים על שם הברית, ובשביל זה, כשמוגרש מפניהם דקדשה את האויב, הוא מפיל אותם האויבים, בפנים דסטרא אחרא, הינו השמד: נמוצא, כל צדיק וצדיק, פשהקדושי ברוך הוא רוצה לגרש אויביו של צדיק, הוא מפיל את האויב בתאות ממוז, פי צדיק הוא ברית עולם (תיקון מה), וזה האויב של צדיק, שחולק על צדיק, אין לו מלח להמתיק מרירותו, פי מלח ממוז חסר, פי עקר תאות ממוז שנתמעט אינו אלא על ידי ברית: ובשביל זה זבולון, שהיה אוהב ליששכר, נאמר בו (דברים לג): שמוח זבולון. שמוח – הפך בעצבון, שבע שמחות את פניה. וזה בשבקשה רחב סימנא דחיי, כמו שפתיב (יהושע ב): ותחיתם את אבי ואמי וכו', אמרה: ונתתם לי אות אמת. פי אמת הוא בחינת חיים כנ"ל, ואמרו לה: את תקנת חוט השני תקשרי לה. תקנה זה בחינת אמונה, כמו שפתיב (ירמיה לא): ויש תקנה לאחריה. ואמונה היא אחרית הימים, פי עליה עומדים כל המדות, כמו שפתיב (מכות כד): בא חכוקן והעמידן על אחת וכו'; והוט השני, זה בחינת זריחת אור הפנים, כמו שאמרו (בראשית לח): ויקרא שמו זרח וכו'; פי החשך יכסה ארץ ועליה יזרח ה' (ישעיה ס). פי חשך הוא בחינות בעצבון, דאגת ותאות הפרנסה, צער בפלים ביולדה, אנפין חשוכין, עבודה זרה. ועליה יזרח ה' – אמונת אלקות, אור הפנים, ויחן פני העיר, תקון המטבע, תקון תאות ממוז, בחינות: שמוח זבולון; וזה בחינת (ברכות ח): מצא או מוצא, פי הפרנסה הוא בחינת אשה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (סנהדרין פא): היורד לפרנסת חברו כאלו בא על אשתו. ופרנסה שהוא בעצבון, היא בחינת מוצא אני מר מפות את האשה. (בחינת מרירותא דעלמא שצריך להמתיקה עלידי מלח, פנוכר לעיל: אלמלא מלחא לא הוי יכלי עלמא למסבל מרירותא. ועל בן להפך, בפרנסה דקדשה, פתיב: מצא אשה מצא טוב (משלי יח). טוב – בחינת צדיק, בחינת ברית מלח, שהוא ממתיק מרירותא, הינו תאות ועצבון הפרנסה). ופרנסה שהוא בחינת: שמוח זבולון בצאתה, הוא בחינת: מצא אשה מצא טוב; ואין טוב אלא צדיק (יומא לח): הינו ברית, כמו שפתיב (ישעיה ג): אמרו צדיק פי טוב; וכמו שפתיב (שמות ב) ותרא אותו פי טוב הוא – שנולד

מהול (מ"ר שמות פ"א). ואין טוב אלא אור (שם), כמו שכתוב (בראשית א): וירא אלקים את האור וכו' – זה בחינת: ועליו יזרח ה', בחינת הוט השני:

ד וזה בחינת מוזה, כי איתא במדרש (במדבר פ' כב): למה נקרא שמן זווי, מפני שזוין מזה לזה. וזה (איוב כב): והיה שדי בצריד, הינו עלידי מוזה; וכסף תועפות לך – עלידי זה פרנסתו מעופפת לך. כי שדי הוא בחינת ברית, כמו שכתוב (בראשית לה): אני אל שדי פרה ורבה. וזה שדרשו חכמינו זכרונם לברכה (ירושלמי ברכות פ"א), שעשרת הדברות הם בקריאת שמע, ודבור לא תחמד בנגד וכתבתם על מוזה; כי עלידי מוזה נתבטל המדת המזון, בנזכר לעיל: מלח מזון חסר: וזהו (תהלים נ): וזיו, הינו מזון, שדי עמדי. עלידי שמירת הברית, עלידי מוזה, זוכה לבינת: שמה וכולו. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: וכתבתם – שיהא פתיכה תמה (שבת קג: מנחות לד), וזה בחינת (בראשית כח): יעקב איש תם, כי על ידו: ויתן פני העיר, על ידו תקון המטבע בנ"ל. וזהו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת לב:), שאריכת ימים עלידי מוזה, כי סמוך ל"וכתבתם" – "למען ירבו ימיכם", כי עלידי אמונה במשא ומתן, בא אור החיים בנ"ל. וזה שאמרו (שם): מקרא נדרש לפניו, הינו בחינת אור הפנים, שהוא סימנא דחיי. ובשביל זה קביעות המוזה בשליש העליון של הפתח (מנחות לג:), כי אמרו חכמינו זכרונם לברכה (בבבא מציעא מב): לעולם ישלש אדם את מעותיו, שליש בפרקמטיא וכו'. ושלש העליון הוא השליש שבפרקמטיא, במאמר חכמינו זכרונם לברכה (ירושלמי פאה פ"ח): טבין חמשין דעבדין מפאתן דלא עבדין. ועקר האמונה צריד להיות במשא ומתן, כמו שאמרו (שבת לא): נשאת ונתת באמונה. נמצא שעקר המזון, ששם צריד אמונה, הוא בשליש עליון, שהוא בשליש שבפרקמטיא:

ה וכל המצוות שאדם עושה אותם בלא מזון, הינו שאין רוצה להפסיד מזון בשביל המצוה, זה בחינת נקרא צדק, וזה צוית צדק עד תמיד, אבל בשחביב כל כך המצוה, עד שאין מרגיש בהפסד מזון, זאת בחינת נקרא אמונה, כי עקר אמונה הוא במזון, בשמשבר תאות מזון בנ"ל, ששם פנים דקדשה. וזה ואמונה מאד – זה מזון, כמו שכתוב (דברים ו): ובכל מאדך (ברכות נד):

וזה פרוש שאמרו סבי דבי אתונא: אמר לנו מלי דכדיבא – זה בחינת שקר, בחינת עבודה זרה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (סנהדרין צב): כל המחליף בדבורו באלו עובד עבודת כוכבים וכו'. ואמר להם: הוי לן בדינתא וילדה, בדינתא – זו פרדה, זה בחינת עבדים, דשריא בפרודא, כפוכא בזהר (משפטים צה:), שארי בהפורא וסיים בפרודא. וילדה – זה בחינת רוח, המכנה בשם לדה. ואמרו לו: וכדינתא מי ילדה – כי עבדים אל אחר אסתרים ולא עבד פרוין (שם קג). והשיב להם: הי ניהו מלי דכדיבא. הינו השקר, שנדמה להם שמרויחין, ובאמת אינם מרויחין. ותלא לה פתקא בצוארא דהוי מסיק בי אבא מאה אלפי זוזי. כי אבא זה עבודת-אלילים, כמו שכתוב (ירמיה ב): האומר לעץ אבי אתה. ועבודת-אלילים היא חובה, שמכרעת את הכל לכף חובה, וכל המתדבקין בה הם בעלי חובות, כמו שאנו רואים בחוש, שזה המשא תלוי בצואר בני אדם, שאין מסתפקין בכמונם. ולוין מזון מאחרים, ונדמה להם שהם משתפרין שגר הרבה, ואחר-כך מתים בעלי חובות, ואם אינם מתים בעלי חובות, הם בחינתם

בעלי חובות, ומטריחים את עצמם במרחות גדולות, ומסכנים את עצמם בסכנת דרכים, בשביל שגר מעט, בשביל לשלם חוב אביהם, חוב עבודה זרה. כי מצוה לקים דברי הפת, וזה הדבר להם כמו צוואה מאביהם, שישלמו חובותיו. וזה שפרש מהרש"א: תלא לה פתקא בצוארא – שטר צוואה. ואחר-כך אמרו לו: מלחא כי סריא במאי מלחי לה – כי תקון של תאות מזון, הוא תקון הברית מלח בנ"ל, ושאלו אותו: זה שתקן בריתו, אם נפל לסרחון תאות מזון, במאי תקונו. והשיב להם: בסילותא דכדינתא – כי באמת יש עוד תקון לתאות מזון, הינו שישתפל לשרש, שמשם בא כל המזון וכל ההשפעות, ועלידי הסתכלותו שם, יתבטל תאותו, כי שם בשרשה, השפע פלו אור צה ומצחצה, ותענוג רוחני, ואין מתאנה (נ"א מתעבה כת"י) אלא למטה. ומי הוא הפתי יסור הנה להשליך תענוג רוחני, ולקח תענוג עב. אבל לזאת ההסתכלות, אי אפשר לבוא אלא עד שיתקן בריתו, כמו שכתוב: מבשרי אחזה אלוק, שבתחלה צריד לתקן בשר קדש, ואז יוכל להסתפל באלקות. ובשביל זה, עקר התקון של תאות מזון, הוא עלידי ברית. וכשמתקן בריתו, אי אפשר לפל לתאות מזון, כי עלידי מלח, תאות מזון חסר בנ"ל. ושרש השפעות הוא מכנה בשם שליא, ששם מנח הולד, כי השליא הוא בחינת דלתי בטני, כי יש שני דלתות לאשה, כמו שכתוב (איוב ג): כי לא סגר דלתי בטני (בכורות מה). ונעשה משני דלתין צורת מ"ם סתומה, ששם מנח הולד, והוא בחינת מ"ם יום של יצירת הולד (נדה ל). וכן יש למעלה דלתי שמים שמשם נולד השפעות, כמו שכתוב (תהלים עח): דלתי שמים פתח וימטר עליהם בעפר שאר וכו'. וזה שהשיב להם: בשליא דכדינתא, הוא תקונו של זה השומר הברית, בשנזפל לתאות מזון. ואמרו לה: מי איבא שליא לפרדה – כי עבדים אין לה אפלו בית ולד. אמר להם: ומלחא מי סריא – כי באמת מי שתקן הברית, אינו נזפל לתאות המזון:

אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם (תהלים נה). הינו מי שהוא בעל מחלקת, נזפל לתאות מזון, וימיו בלים בדיפה אחר מותרות. וזה: לא יחצו ימיהם – שאין אדם מת וחצי תאותו בידו (מ"ר קהלת סדר א). וזה: לא יחצו – שאין משיג חצי תאותו כפוכא (לעיל באות ג) על פסוק: ויגרש מפניד אויב ויאמר השמה, עין שם: (עד כאן לשון רבנו ז"ל). וזה שפיים: ואני אבטח בך – שהוא ההפוך מתאות מזון, כי המשקע בתאות מזון, אינו בוטח בה, כי הוא עובד כל עבדים, אף: ואני אבטח בך – שתוכל להזמין לי פרנסתי בסבה קלה, ואהיה שמה בחלקי, ולא אהיה משקע בתאות מזון:

ועל כן אלו המשקעים במזון, כל מה שיש לו עשירות יותר, יש לו דאגות ועצבות ומרה שחורה ביותר, כי המזון והעשירות שלו הוא בכחינת: בעצבון תאכלנה, שהוא בחינת עצבות ומרה שחורה, אנפין חשוכין, מיתה, בנ"ל. ועל כן כל מה שיש לו מזון ועשירות יותר, יש לו עצבות ומרה שחורה ודאגות יותר, כי המזון שלו הוא מבחינת עצבות ומרה שחורה וכו' בנ"ל. וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ב): מרבה נכסים – מרבה דאגה; כי בודאי הוא מרבה דאגה ועצבות עלידי רבוי הנכסים והעשירות, כי הנכסים שלו הם בעצמן בחינת עצבות בנ"ל, ועל כן כל מה שמתרבין יותר נתרבה העצבות והדאגות ביותר בנ"ל. ועל כן המזון והעשירות הוא מקצר ומכלה ימיו וחיו של האדם, כי אין דבר שמפסיד החיות כמו הדאגה והעצבות,

כידוע לחכמי הרופאים, והממוז והעשירות הוא מרבה דאגה ועצבות כנ"ל, על-כן הוא מפסיד ומכלה חייו. כי הוא מקשר בפנים דסטרא אחרא, אלקים אחרים, חשך, שהוא בחינת מיתה, הפך אור פני מלך חיים כנ"ל. ועל כן הממוז ממית אותו, כי הוא בבחינת מיתה, שהוא עצבות וכו' כנ"ל, שכל זה הוא בחינת תאוות ממוז כנ"ל: וזה שכתוב (בראשית ג): ועפר תאכל כל ימי חייך – עפר זה בחינת הממוז, כמו שכתוב: ועפרות זהב לו, הינו שהממוז והעשירות, שהוא בחינת עפר, תאכל כל ימי חייך, כי הממוז היא אכלת ומכלה כל ימי חייו של האדם כנ"ל. כי עפר הוא בחינת עצבות, שהוא בחינת תאוות ממוז, כמו שכתוב בתקונים (תיקון ע דף קלד): עפר איהו קר ויבש, הכי טחול קר ויבש. ומהטחול נמשך העצבות, כידוע, וזה שפסם שם בתקונים: ובגין דא: ועפר תאכל (כל ימי חייך וכו', הינו כנ"ל. עין שם והבן היטב. וזה שכתוב בתקונים (תיקון ג בה"א תיקונים האחרונים): טחול דא לילית, אמא דערבירב, שחוק הפסיל. מאן פסיל, דא אל אחר וכו' עין שם, ואהו אספרה לרביא, דאנון חיביא, חיכית בהון בעתרא בהאי עלמא, ולבתר קטילת לון. כי אלו המשקעים בממוז, הם בבחינת בעצבון תאכלנה, שהוא בחינת טחול, שהוא בחינת עצבות ומרה שחורה ורבויה דאגות, והם מקשרים בפנים דסטרא אחרא אל אחר וכו' כנ"ל. שכל זה הוא בחינת הטחול, אמא דערב רב, שחוק הפסיל, אל אחר כנ"ל: וזה שכתוב שם: לבתר קטילת לון. כי בודאי הממוז שהוא בחינת טחול עצבות וכו' כנ"ל, הורגת אותם, כי הממוז שלו הוא בבחינת מיתה, אנפיו חשוכין, עצבות וכו' כנ"ל. וזהו מה שכתוב לעיל, מצא או מוצא, שתאוות ממוז הוא בחינת: מוצא אני מר מפות את האשה וכו' כנ"ל. כי כן מבאר שם בתקונים (תיקון ע' הנ"ל): ומוצא אני מר מפות את האשה, ודא טחול וכו'. אף פרנסה דקדשה הוא בחינת: מצא אשה מצא טוב וכו', שהוא בחינת הצדיק כנ"ל. כי הצדיק האמת נצול מזה, כי אין הממוז מויק לו, כי עליו נאמר: טוב לפני האלקים ופלט ממונה וכו'. כמו שכתוב שם בתקונים (תיקון ג' הנ"ל): ואמאי אתקריאו רביא, בגין דלא אית בהון דעת לאשתזבא מנה, אבל לב מבין אשתזוב מנה דתמן צדיק. ורזא דמלה: טוב לפני האלקים ופלט ממונה וחוטא וילכד בה. כי צריך חכמה ודעת גדול לזה, שלא יזיקנו הממוז, שלא יכלה ימי חייו. כי רב העולם נלכדו בזה, הינו בתאוות ממוז, והממוז הורגת וממית אותם כנ"ל, ואי אפשר להנצל מזה כי אם על-ידי הצדיק, שנאמר עליו: טוב לפני האלקים ופלט ממונה וכו' כנ"ל, אשרי לו: עין שם בתקונים (תיקון ג' הנ"ל, ותיקון ע' הנ"ל), ותראה נפלאות, איך עתה, שפתח רבנו זכרוננו לברכה את עינינו, וגלה לנו את ההקדמות החידשות הנפלאות המבארים לעיל בהתורה הזאת, עתה עתה מבארים היטב דברי התקונים הנ"ל, כי עתה מבארים שם כל דברי רבנו הנ"ל, ראה והבן וחכם, עין שם בתקון ע' הנ"ל מה שכתוב שם: אם זכה וכו' – עזר, ואם לאו – פנגדו וכו'. עלה אתמר: ומוצא אני מר מפות את האשה, ודא טחול שבתאי וכו'. (הינו בחינת עצבות ומרה שחורה, שהוא בחינת טחול. שבתאי, פתיא אכמא, כידוע). עזר – דא שכינתא, עלה אתמר: מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה, ובגין דא הוון אמרי מארי מתניתין: מצא או מוצא. עין שם היטב והבן, ותראה שכל דברי רבנו ז"ל מבארים עתה שם ובתקון ג' הנ"ל באר היטב:

זאת התורה היא לשון רבנו ז"ל בעצמו, עד המקום שנרשם

לעיל. ומשם והלאה הוא מלשוני, מה ששמעתי עוד דברים שלא נתבאר בלשונו הקדוש. ועוד לאלוה מלוי, מה ששמעתי והכתיי מפיו הקדוש בעת שזכיתי לשמע מפיו הקדוש התורה הזאת, וזה:

קשים מוונותיו בפלים פיולדה, כי היולדת ראמת עיין קלין, והכא יש ק"מ קלין וכו', עין לעיל. כי צריכים להתנסות ולהצטרף בתאוה זו של ממוז, קדם שזוכין למשא ומתן באמונה, להרויח ולהוליד ממוז דקדשה. דהינו שצריכין להתגבר מאד בשעה שעוסק במשא ומתן, שלא יפל אז לתאוות ממוז כלל, חס ושלום, רק משאו ומתנו יהיה באמת ובאמונה, ולשבר ולכטל כל המחשבות והבלבולים והתאוות של ממוז שבאים עליו. רק כל פונתו יהיה בשביל השם ויתברך לבד, כדי שיזכה לעבד השם ויתברך על-ידי הממוז שירויח, ולתן צדקה להחזיק לומדי תורה ועובדי השם וכו'. ובשביל זה קשים מוונותיו של אדם בפלים פיולדה, כי היולדת צריכה לסבל חבלי לדה, וצריכה לצעק ע' קלין קדם הדה. והכא יש ק"ם קלין, שהשכינה צוחת, חס ושלום: קלני מראשי קלני מזרועי, על הנופלים בתאוות ממוז. וקדם שפירוהין ממוז, צריכין לילך ולעבר ולהתנסות ולהצטרף דרך אלו הק"ם קלין, ולצעק ולהתפלל להשם ויתברך לעבר עליהם בשלום ולהנצל מהם; על-כן קשים מוונותיו בפלים פיולדה, דאלו התם ע' קלין והכא ק"ם קלין, והבן: גם באר אז, שק"ם קלין הם שתי פעמים ע', הינו: קלני מראשי קלני מזרועי, שהם בחינת שני מיני קולות, מראשי ומזרועי. וכל קול הוא בחינת ע' קלין של היולדת, והכא הם בפולים: קלני מראשי, קלני מזרועי, קלני – לשון קול, על כן הם ק"ם קלין: כי באמת כל הרוח המכנה בשם לדה, וכל הממוז וכל ההשפעות נמשכין רק משכיבת תאוות ממוז, שהיא בחינת אמת כנ"ל. וזהו בחינת: קשטא קאי (שבת קד) כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים קיט): ואת כל היקום אשר בגליהם – זה ממוזו של אדם שמעמידו על רגליו. ועל כן עקר הפעמד פרנסה, הינו ממוזו של אדם שמעמידו על רגליו, הוא על-ידי אמת, שהוא בחינת שכיבת תאוות ממוז כנ"ל. וזה בחינת קשטא קאי, הינו על-ידי אמת יש לו ממוז, שהוא בחינת עמידה, שמעמידו על רגליו כנ"ל. אבל שקרא לא קאי, כי שקר הוא עבודה זרה, תאוות ממוז, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: הפחליף בדבורו פאלו עובד עבודה זרה, ועל כן על-ידי שקר, שהוא עבודה זרה, תאוות ממוז, אין לו שום קיום ומעמד, הינו שאין לו ממוז, הנקרא יקום וכו' כנ"ל. וזהו: שקרא לא קאי כנ"ל, כי עבודה זרה, אל אחר, אסתרים ולא עבד פריין, כמבאר שם בפואמר הנ"ל היטב. כי על-פי הרב, אלו הרודפים ביותר אחר תאוות ממוז, הם מתים בעלי חובות, ומאומה אין בידם; ואפלו אם אינם מתים בעלי חובות, הם בתייהם בעלי חובות לתאוותם, שהם מתאווים פליפך לממוז הרבה, עד שהם רצים ויגיעים מאד כל ימיהם ביגיעות גדולות, ומסכנים עצמם בסכנות גדולות, בשביל למלאת תאוותם, פאלו היה עליהם חוב גדול לשלם, הינו חוב העבודה זרה וכו', כמבאר לעיל. וכל ימיהם אינם יכולים למלאת תאוותם, ולשלם חוב הזה של תאוותם, כי אין אדם מת וחצי תאוותו בידו וכו' כנ"ל. נמצא שאין ממוזו ממוז כלל, כי אין לו שום הנאה מממוזו, כי אל אחר אסתרים ולא עבד פריין וכו' כנ"ל. ועל כן אי אפשר להמשיך שפע ומוונות ולהרויח ממוז הנקרא ממוז, דהינו ממוז דקדשה, שיהיה שמת בחלקו שזהו עקר העשירות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם

לברכה: איזהו עשיר – השמח בחלקו (אבות פ"ד), כי אם על ידי שבירת תאוות ממון, שהוא בחינת אמת, שמשם עקר ההשפעה בנ"ל. ועל בן קשים מזונותיו כפלים פיולדה, כי צריך לילך ולעבר ולשבר תק"ם קליו של תאוות ממון בנ"ל, אשר רק על ידי זה יכולין להרויח ממון. כי עקר השפע נמשך מאמת, שהוא בחינת שבירת תאוות ממון. ובזה מקשר המאמר היטב. והבן שם היטב מאד, כי דברי רבנו ז"ל הם עמקים מאד מאד ויש בהם עמקות גדול:

(שיד לאות א), שם מבאר, שהממון הוא בחינת פנים וכו', עין שם:

ועל בן אמרו רבותינו זכרונם לברכה: פני הארץ הם העשירים, כמו שפרש רש"י על פסוק (בראשית מא): והרעב היה על כל פני הארץ – מי הם פני הארץ, אלו העשירים; כי הממון והעשירות הוא בחינת פנים בנ"ל: שם: תאוות ממון הוא בחינת השף, אנפין חסוכין וכו', עין שם. וכן מרמז בזהר (מקץ דף קצג): קץ שם להשף וכו', דא זמא דדחבא:

(שיד לאות ג): ויגרש מפניו אויב ויאמר השמד וכו', כי כל ישראל נקראים צדיקים על שם הברית וכו', עין שם. ועל בן יוכל כל אחד, שהוא שומר הברית יותר מחברו, להפיל את חברו, כי הוא בחינת צדיק, פנים דקדשה, לגבי חברו, ועליו נאמר גם כן: ויגרש מפניו אויב וכו'. ועל בן צריך לזהר בשיש מחלקת על האדם, שלא יפל לתוך תשוקת הממון, כי אולי חברו פנים דקדשה נגדו, ויש לו פח להפיל אותו, והנפילה הוא שפמילין אותו לתאוות ממון בנ"ל, על בן צריך לזהר מזה: שם: כי כל ישראל נקראים צדיקים על שם הברית. שמעתי אז מפיו הקדוש בפרוש, שאמר שכל ישראל על ידי שהם נמולים, על בן בלם נקראים צדיקים:

(שיד לאות ד): וזה בחינת מזונה וכו'. וזהו: והיה שדי בצריך וכסף וכו', כי שדי הוא בחינת ברית וכו', עין שם. וזה בחינת: שדי – שאמר לעולמו די, דהינו ששמח בחלקו ואומר "די" למה שיש לו, ואינו מתאוה יותר, שזהו בחינת שבירת תאוות ממון שזוכין על ידי שמירת הברית בנ"ל: (גם זה שיד לאות ד): מבאר שם, שעל ידי מצות מזונה נתפטר המדת הממון, ועל בן וכתבתם על מזונות וכו' בנגד לא תחמד בנ"ל עין שם. עתה בוא וראה נפלאות ה', כי מבאר בירושלמי פאה (ובב"ר פ' לה): ארטבן שלח לרבי חד מרגליתא טבא, שלח ליה רבי תדא מזונה. ולכאורה הוא פלא: מדוע שלח לו מזונה דיקא, ולא מצוה אחרת. אף על פי מה שגלה רבנו ז"ל בהתורה הזאת מבאר הענין היטב, כי מזונה דיקא מבטל המדת הממון, ועל בן שלח לו מזונה דיקא, כי ארטבן שלח לו מרגליתא טבא, הינו עשירות וממון, כי היה שנה ממון הרבה, ועשה עקר החשיבות מזה. על בן שלח לו רבי בנגד זה מזונה דיקא, כי מזונה מבטל המדת העשירות בנ"ל: מלחא כי סריא, זה שנפל לסרחון תאוות הממון וכו'. ועל בן אפקוהו בלשון: כי סריא, שהוא לשון הנאמר בעפ"ם, כמו שכתוב (שמות לב): סרו מהר וכו', כי המשוקע בממון, עובד כל העפ"ם בנ"ל, ועל בן על כל מטבע הקוקה העבודה זרה של העפ"ם: על פי הדברים האלה, יבין המשפיל, לפרש בלא סגיא ד"התוב קונה את הכסף והכסף אינו קונה וכו', הנחשת קונה וכו', והכלל – מה שהוא מטבע ויצא, חשוב מעות. עין שם כל הסגיא: וסגיא "אי מעות נקנה בחליפין". וסגיא ד"כל הנעשה דמים באחר" – הכל יבאר למשפיל על פי התורה הזאת עם עוד קצת הקדמות:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקוטי מוה"ר"ן

חזרה המומים מנפילתם לתאוות ממון ומוכסים על ידי היצר אשר מפילם בפגם הברית. ומפני מעשים רעים של פגם הברית, אותו יום נמשך והתגדל, וזהו שכתוב הן עוד היום הגלות גדול וארוך לא עת האסף המקנה על ידי הרועה, הצדיק מאחר וחולקים עליו עדין, ונתארך כי הם החולקים מושכים ומגדלים אותו היום. השקו הצאן, כדי שיהיה בו כוח להאסף למקומו שוב בארץ ישראל בשלמות האמונה, כמו שנאמר, על ידי מי הבאר הם מילות התורה המשולה למים כידוע, היא תורת אמת, בחינת תתן אמת ליעקב, בחינת אור הפנים, בחינת תורת חיים בחינת אור פני מלך חיים, אשר בזכותה של תורת אמת המגדלת האמונה הנקראת אחרית הימים, בזכות התורה יצאו ישראל מן הגלות ומבוכת חוסר האמונה, ומרירת דאגת הפרנסה, ופנים חשוכות.

ישראל מאי קא אמרי. ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים, עד דיתפנשו כל שאר יומין עלאין. ונללו את האבן, וינגדרין להווא דינא קשיא דהווא יומא דשלטא על פי הבאר, ואשתכחת החיא בא"ר בנגלותא עמנא. וכד אתגלייא האי בא"ר, והווא אבן לא שלטא

דבר אחר הן עוד היום גדול, דא הוא יום דאקרי (ישעיה כב) יום מהומה ומבוסה ומבוכה, די בהווא יום אתחריב פי מקדשא, ונפלו ישראל בנגלותא. ובגין עובדיו בישיו, הווא יומא אתמשך ואתרבי, דדא הוא דכתיב הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה, בגין דאינון משכין ליה להווא יומא. השקו הצאן, פמה דאתמר במלי דאורייתא, דהא בזכותא דאורייתא יפקון ישראל מן גלותא. – דבר אחר הן עוד היום גדול, הוא זמן אורך הגלות הגדול אשר החל באותו יום שנחרב בית המקדש הראשון על ג' דברים, עבודה זרה שהיא תאוות ממון שכל עבודות זרות תחובות בה, גילוי עריות, בחינת פגם הברית שממנו תאוות ממון, כי על ידי שהולק על הצדיק ברית מלח אין לו מה שימתיק ממרירות דאגת הפרנסה, ושפיכות דמים הוא בחינת הביזיון, מה שהולק על הצדיק ומעליב במלאך אלוקים וכן שפיכות הדמים שלו עצמו בפנים נפולות וחשוכות מדאגת חוסר הפרנסה, שורש אלו הג' יש לומר הוא כאמור שנאת החנם על הצדיק, אשר בעוון זה נחרב בית המקדש השני. ונפלו ישראל בגלות נבוכים בלא מציאת הדרך

עָלֶה, מִיַּד וְהִשְׁקִינוּ הַצֶּאֱזָן. – יִשְׂרָאֵל מִה אִמְרוּ לְקִרְיָאָה לְהִתְחַזְּקוֹת בְּתוֹרָה, וַיֹּאמְרוּ לֹא נוֹכַל לְהִשְׁקוֹת אֶת עַצְמָנוּ בְּתוֹרָה, עַד אֲשֶׁר יֵאֻמְרוּ כָּל הָעֵדְרִים בְּאֶחָדוֹת בְּלֵי מַחְלֻקוֹת בֵּין הַצְּדִיקִים וְכֵן רַק אִם נֹאסֵף לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְאֻמוֹנָה, נוֹכַל לְהִבִּין אֶת הַתּוֹרָה וּמַהֲכִין הַהִתְחַלְּהָ אִם כֵּן, כִּי רַק עַל יְדֵי שִׁיתְכַנְסוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים לְהֵאִיר בְּאֻמוֹנָה, הָאֻמוֹנָה תוֹכַל לְעֵלוֹת וְנוֹכַל לְהִבִּין הַתּוֹרָה וְכֵן הַשְּׁפַעַת הַיָּמִים הָעֲלִיוֹנִים הַנֹּאסֵפִים לְהַשְׁפִּיעַ בְּמַלְכוּת הוּא עַל יְדֵי הַיָּסוּד הַצְּדִיק, וְאִם הוֹלְקִים עֲלֵיו אֵין יְכוּלִים לְחַזֵּק אֻמוֹנָה וְאֵין יְכוּלִים לְהַגִּיעַ לְהִבְנַת הַתּוֹרָה כְּרָאוּי. וְגַלְלוּ אֶת הָאֲבֶן, כִּי זֹאת הָאֲבֶן שֶׁל דֹּאגַת הַפְּרַנְסָה וְעִבּוּדַת אֱלִילִים וְכַפִּירָה בְּחִינַת כּוֹחֵי וְעוֹצֵם יְדֵי, הִיא הַיּוֹשֶׁבֶת עַל הַבָּאָר וְהָאֻמוֹנָה עַד שֶׁאֵין יְכוּלִים לְדַלּוֹת מִי הַבָּאָר וְהַתּוֹרָה, וְעַל יְדֵי שִׁיתְקֵן הַבְּרִית וְגַלְלוּ אֶת הָאֲבֶן, וַיִּבְטְלוּ תְּאוּוֹת הַמִּמּוֹן, וַיִּבְטְלוּ הַדִּין הַקָּשָׁה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם הָאֶרֶץ שֶׁל הַגְּלוּת הַשּׁוֹלֵט עַל פִּי הַבָּאָר שֶׁהוּא הַיָּסוּד שֶׁל הַבָּאָר, כִּי דֹאגַת הַפְּרַנְסָה מִרְחִיקָה מִהַצְּדִיק, הוּא פִּי הַבָּאָר, וְנִמְצָאֵת אוֹתָהּ בָּאָר שֶׁהִיא הָאֻמוֹנָה הַחֲשׂוּכָה מִפְּנֵי הָאֲבֶן אֲשֶׁר עָלֶיהָ, זֹאת הַבָּאָר בְּגִלּוֹת עֲמָנוּ, וְכַשְׂמַתְגַּלְהָ הַבָּאָר חֲזוּ שֶׁהִיא הָאֻמוֹנָה הַקְּדוּשָׁה וְאוֹתָהּ אֲבֶן שֶׁל תְּאוּוֹת מִמּוֹן לֹא שׁוֹלְמַת עָלֶיהָ, מִיָּד נִתְחַבֵּר לְצְדִיק וְלְאֻמוֹנָה שֶׁמִּשְׁפִּיעַ עַד שֶׁנִּעְלָה לְהַשִּׁיג הַתּוֹרָה וְכֵן יִשְׂרָאֵל יִקְבְּלוּ תּוֹרַת אִמְתָּה, תּוֹרַת חַיִּים, מִן הַצְּדִיק וְמִיָּד וְהִשְׁקִינוּ הַצֶּאֱזָן עַל הַיְּדוּשִׁיו אֲשֶׁר יִחַזְּקוּ לְשִׁמּוֹר הַבְּרִית לְגַדֵּל הָאֻמוֹנָה בְּשִׁלְמוֹת.

וְזִמְיוֹן קִנְדִּישָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּסוֹף יוֹמֵינָא, לְאַהֲדָרָא לְיִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא קִנְדִּישָׁא, וְלְאַכְנָשָׁא לִזְוֹן מְגַלְתָּא. – וְעֵתִיד הַקְּב"ה בְּסוֹף הַיָּמִים, דְּהֵינּוּ עַל יְדֵי הָאֻמוֹנָה הַנִּקְרָאֵת אַחֲרֵית הַיָּמִים כְּמוֹבָא לְקִמּוֹן בְּזַהֵר וְכֵן בְּדַבְרֵי רַבִּינוּ, זֶה הָאֻמוֹנָה הַמְּחַבֵּרַת לְמַעֲשֵׂי אִמְתָּה שֶׁל הַצְּדִיקִים וְהַמַּתְחַבְּרִים אֲלֵיהֶם, לְהַחֲזִיר אֶת יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא הַקְּדוּשָׁה, לְעֵלוֹת שֶׁם בְּכָל עֵת מְדַרְגָּה לְדַרְגָּה בְּאֻמוֹנָה וְהָאִמְתָּה וְהַמְּשַׁכְתָּ אוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים, וְלִכְנֵס אוֹתָם מִן הַגְּלוּת, כְּלוֹמֵר שְׁקוּדֵם יִשְׁיִגוּ בְּמַעֲשֵׂיהֶם שׁוֹרֵשׁ קְדוּשַׁת הָאֶרֶץ שֶׁהִיא הָאֻמוֹנָה וַיִּבּוֹא בְּכָל פַּעַם בְּרַצּוֹ וְשׁוֹב בְּפוּעַל לְאַרְעָא יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל יְדֵי זֶה יִתְכַנְסוּ בְּפוּעַל בְּשִׁלְמוֹת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת, וְיִמָּאֵן אֵינּוֹן סוֹף יוֹמֵינָא, הַהוּא דְּהִיא אַחֲרֵית הַיָּמִים. – מִי הֵם סוֹף הַיָּמִים הוּא אוֹתָהּ אַחֲרֵית הַיָּמִים הִיא הַמַּלְכוּת אֻמוֹנָה, בְּהַאי אַחֲרֵית הַיָּמִים, יִשְׂרָאֵל סְבָלוֹ גְּלוּתָא. – בְּאוֹתָהּ אַחֲרֵית הַיָּמִים, כַּעַת שֶׁהָאֻמוֹנָה הֵייתָה חֲשׂוּכָה עַל יְדֵי שֶׁחֲלָקוּ עַל הַצְּדִיק שֶׁמִּמּוֹן כָּל הַשְּׁפַעַת הָאֻמוֹנָה וְהַחַיִּים, יִשְׂרָאֵל סְבָלוֹ מְרִירַת דֹּאגַת הַמִּמּוֹן בְּגִלּוֹת בְּמִבּוֹכַתָּם כְּנ"ל שְׁאִינֵם יוֹדְעִים הַדֶּרֶךְ לְשׁוֹב לְאֻמוֹנָה כְּרָאוּי. תְּדָא הוּא דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ד) בְּצַר לָךְ וּמִצְּאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, וְכְתִיב (דְּבָרִים לֹא) וְקִרְאֵת אֶתְכֶם הֲרַעָה

בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים דִּי יִקָּא, וְדָא הִיא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא. – זֶהוּ שְׁכֵתוֹב בְּצַר לָךְ בְּגִלּוֹת וּמְרִירוֹת וּמִצְּאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים, בְּחִינַת מוֹצֵא אֲנִי מִרְמוֹת, בְּחִינַת פְּגַם הַבְּרִית בְּחִינַת כָּל הַדְּבָרִים, כָּל הוּא הַיָּסוּד, דְּבָרִים בְּחִינַת עֲרוּוֹת דְּבַר, וְהַכֵּל עַל יְדֵי אַחֲרֵית הַיָּמִים הִיא הָאֻמוֹנָה הַנְּפוּלָה כַּעַת שֶׁאֵין מִתְחַבֵּרַת כַּעֲצוֹת הָאִמְתָּה שֶׁל הַצְּדִיק, בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים דִּי יִקָּא הִיא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת הִיא הַשְּׂכִינָה הַצּוּוּחַת עַל עִם יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּפְלוּ בְּתְּאוּוֹת הַמִּמּוֹן עִבּוּדַת אֱלִילִים אֲשֶׁר בָּאָה מִפְּגַם הַבְּרִית וְעַם אַחֲרֵית הַיָּמִים דָּא, קְבִילוּ עוֹנֵשָׁא בְּגִלּוּתָא. – וְעַם אוֹתָהּ אַחֲרֵית הַיָּמִים שֶׁהִיא הַנּוֹבַעַת מִחוּסֵר הָאֻמוֹנָה בְּצְדִיק הוּא הַבְּרִית הַמְּלָחָה, אֲשֶׁר מִמּוֹן הַמַּתְקַת הַמִּמּוֹן, אֲשֶׁר עַל יְדֵי הַמַּחְלֻקַּת עֲלֵיו נִעְנְשׁוּ בְּגִלּוֹת שֶׁאֵין יְכוּלִים לְהִיכַנֵּס שׁוֹב לְאַרְעָא הָאֻמוֹנָה, בְּחִינַת שְׂכָן אֶרֶץ וְרַעָה אֻמוֹנָה, וְתְּדָא יַעֲבִיד קִנְדִּישָׁא בְּרִיךְ הוּא נִקְמִין לְיִשְׂרָאֵל תְּדִירָא. תְּדָא הוּא דְּכְתִיב, (בְּמִדְבָר כֹּד) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם תְּזַח לְעַמּוּךָ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. – וְכִזָּה הַחוּשֶׁךְ שֶׁל הָאֻמוֹנָה וְמַלְכוּת ה' הַנִּסְתָּרַת יַעֲשֶׂה הַקְּב"ה נִקְמוֹת לְיִשְׂרָאֵל תְּמִיד מֵאַהֲבַתוֹ הַתְּמִידִית אֲלֵיהֶם, לְעוֹרֵרם עַל יְדֵי הַמְּרִירוֹת שֶׁיִּשׁוּבוּ בְּתְּשׁוּבָה לְתַקֵּן הָאֻמוֹנָה בְּצְדִיק הַרְעוּעָה הַנֹּאמָן, וְכָּבֵל אֶתְרָא דָּא הִיא, וְקִנְדִּישָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין לְאַתְּבָא לָהּ לְאַתְרָהָא, תְּדָא הוּא דְּכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה ב) וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יְהִיָּה חֵר בֵּית יְיָ וְגו' וְדָא הוּא יוֹם. וְכָּבֵל מְקוּם זֶה הִיא הָאֻמוֹנָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁבָה תְּלוּי הַתִּיקוֹן כִּי כָּל מִצְּוּוֹתֶיךָ אֻמוֹנָה וְכֹא חֶבְקוֹק וְעִמּוּדֶיךָ עַל אַחַת, וְהַקְּב"ה עֵתִיד לְהַחֲזִיר אֶת הָאֻמוֹנָה שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל לְמִקְוֵמָה הַרְאוּי לְהִיּוֹת מֵאֻמִּינִים בּוֹ בְּשִׁלְמוֹת, שֶׁהוּא הַנּוֹתֵן לָךְ כַּח לְעִשׂוֹת חֵיל וְלֹא כּוֹחֵי וְעוֹצֵם יְדֵי עֲשֵׂי לִי אֶת הַחֵיל הַזֶּה, בְּחִינַת עַל תְּהִיָּה רַשָּׁע בְּפָנֵי עַצְמְךָ, וְהַכֵּל תְּלוּי בְּהַתְּקַרְבוֹת לְצְדִיק הָאִמְתָּה בְּחִינַת יַעֲקֹב אִישׁ תֵּם, (אֲשֶׁר נֹאמַר בּוֹ רֵאשִׁית אוֹנֵי וְכו') וְלַחֲזוֹק שְׁמִירַת הַבְּרִית עַל יְדֵי עֲצוֹת הַצְּדִיק, שְׁעַל יְדֵי עֲצוֹת הָאִמְתָּה שֶׁל מִתְחַזְּקַת וְנִשְׁלַמַת הָאֻמוֹנָה שֶׁהִיא שׁוֹרֵשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל יְדֵי זֶה יִתְכַנְסוּ שׁוֹב כִּלָּל יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא הַקְּדוּשָׁה מִן הַגְּלוּת הָאֶרֶץ, וְזֶהוּ שְׁכֵתוֹב וְהִיא בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים, עַל יְדֵי הָאֻמוֹנָה הַנִּקְרָאֵת אַחֲרֵית הַיָּמִים כְּנ"ל שֶׁהִיא הַתְּקוּוּהָ בְּמוֹב ה' אֲשֶׁר עֵתִיד לְהַתְּגַלּוֹת, בְּחִינַת יֵשׁ תְּקוּוּהָ לְאַחֲרֵיתְךָ, שְׁעַל יְדֵי אַחֲרֵיתְךָ שֶׁהִיא הָאֻמוֹנָה יֵשׁ תְּקוּוּהָ לְמוֹב אֲשֶׁר בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים בְּתִיקוֹן הַשֵּׁלֶם, וְהִיא בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יְהִיָּה ה' בֵּית ה' וְזֶה הוּא הַיּוֹם הָאֶחָדוֹן יוֹם הָאֻמוֹנָה הַשְּׁלֵמָה בְּה' בְּבִיאַת מְשִׁיחֵנוּ צְדִיק יְסוּד עוֹלָם בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

תארו לעצמכם שבקרוב יצא לאור סט חדש של **זהר הקדוש** ברסלב וימצא בכל בתי הכנסת בעולם.

**כן, גם אתה תוכל
לבאר את הזהר הקדוש על פי רבנו נחמן מברסלב.**

**הצטרף למיזם החדש-
פירוש על כל ספר הזהר על פי ליקוטי מוהר"ן**

כלל הסידי ברסלב והמקורבים לתורתו של רבינו מתאחדים בכוחות משותפים להוציא לאור ביאור על ספר הזהר על פי ההקדמות הקדושות של רבינו הקדוש בספרו ליקוטי מוהר"ן

אמנם חידוש אך בדוק ומונחה:

בחסדי שמים בזכות רבינו הקדוש והתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זכינו להוציא לאור עד כה 39 עלונים על סדר פרשת השבוע בזהר. כל פרשה על פי תורה אחרת מתוך ליקוטי מוהר"ן, וכן ביאור על תחילת אדרא זוטא על פי תורה ס"ו, ביאור על ה' פרקים בספרא דצניעותא על פי ה' תורות בליקוטי מוהר"ן, ביאור על כמה תיקונים מתיקוני הזהר וכן על הקדמות הזהר (בהסכמת הרב קרמר והרב שעכטער שליט"א) וזו היא הוכחה ברורה בדוקה ומונחה לאמיתות השיטה כי זה הוא מפתח חדש לגילויים נפלאים בזהר על פי רבנו.

פרטי יצירת קשר למצטרף לכתיבת הביאור • לקבלת העלון על זהר פרשת השבוע • לתרומות:
מכון "נחל זהר" טל: 0548473259 nahalzohar@gmail.com

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאות לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. **עלידי תקון ברית קדש נצול מפנים דסטרא אחרא, שהוא תאות ממון, שהוא עבודה זרה, שהיא עצבות מרה שחורה, חשה, אנפין חשוכין, מיתה. ונתקשר באלקות, וזוכה לשבע שמחות את פני ה', כי זורה ומאיר עליו אור פני מלך הים:**
- ב. **גם עלידי תקון הברית זוכה להסתפל על השרש של כל ההשפעות והממון, ששם בשרשה השפע פלו אור זה ומצחצח, שעלידי זה נתבטל ממילא תאות ממון:**

תפילה על פי הלימוד

מתאות ממון. "אדני-י שמעך בקולי תהינה אזניך קשבות לקול תחנוני". שתעלה ותקים אותי להיות חזק ואמיץ לעמד על מעמד האמונה והבטחון להאמין בך באמת ובאמונה שלמה, עד שאזכה לשבר תאות ממון לנגרי, ולא אמרוד את דעתי כלל בפרנסתי, ולא אסמך על שום סבה ועל שום עסק כלל, רק אשים בטחוני עליך, ואסמך ואתחזק בבטחון ביהשם יתברך לך. ואתה תרחם עלי ותשפיע עלי בטובך הגדול שפע טובה וברכה ממקור ושרש ההשפעות שבקדשה, ותזמין לי פרנסתי קדם שאצטרך לה בסבה קלה בלי שום יגיעה ועצבות כלל. ואזכה לשפע עשירות דקדשה להיות שמה בקלקי תמיד, ואל תצריכני לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם, ותצילני ברחמיך שלא אהיה פעל חוב כלל לעולם, ולא אצטרך ללות מאחרים כלל, ולא ארדף אחר מותרות הם ושלום, ללות מאחרים הם ושלום, בשביל להנהיג משא ומתן גדול, רק תרחם עלי ותשפיע עלי ברחמיך ותזמין לי פרנסתי בסבה קלה בלי שום הלוואה מאחרים כלל, ותשלח ברכה והצלחה והרוחה בכל מעשי ידי. ותזכני להיות ממעט בעסקי, רק לעסך בתורה ועבודת יהוה באמת כל ימי חיי, אני ורעי ורעי ורעי ורעי וכל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם

עבודה זרה ממש, ולא עבודה זרה אחת לך כי אם שבעים עבודות זרות של כל השבעין אמות, כאשר גילית לנו עלידי חכמי האמתים, שכל מי שנופל לתאות ממון הם ושלום, כאלו עובד כל העבודות זרות של כל השבעין אמות, והוא מפרש ומבדל מאמת ואמונה הקדושה, מאור פני מלך הים, מאנפין נהירין, ונתקשר בפנים חשוכין, בסטרא דמותא הם ושלום, בעצבות וקרה שחורה, והוא מלא דאגות ויגונות תמיד, וכל ימיו פעם ומכאובים, ואין לו שום חיות לא בעולם הזה ולא בעולם הבא: היום והמל עלי ועל זרעי ועל כל עמך בית ישראל, והצל ומלט אותנו מתאוה רעה הזאת של ממון, אשר נתפשטה עכשיו מאד בעולם בעונותינו, ותגן עלינו בכות צדיקיאמת, ברית מלח עולם, ותצילני בכותם מתאוה זאת של ממון, ותמשיך עלינו חכמה ובינה ודעת מאתך שלא יבלה הממון הם ושלום את ימי חיינו. היום והמל עלינו ושמע קול צעקתנו ברחמים, ועשה למענך ולמען שכינת עך אשר נדדה בגוים בעונותינו, ולמען הצדיקים אמתים שזכו לשמירת הברית באמת ולשמירת תאות ממון בתקלות. ושמע קול צעקת השכינה וקנסת ישראל, אשר צועקת ק"ס(מאה וארבעים) קלון קלני מראשי קלני מזרועי על אלו הנאפלים לעבודה זרה זאת של תאות ממון הם ושלום אשר שם תחובים כל העבודות זרות. שומע תפלה שומע אנחה שומע צעקה שומע קולנו ברחמים, מעמקי עמקים, אשר אנו מתאנחים וצועקים אליך, שתעזרנו ותצילנו ברחמיך הרבים

לעילוי נשמת ג'זל מזל חיה בת סולטנה
ת.נ.צ.ב.ה

לרפואת חיה ליאורה
בת בפטריסיה

לעילוי נשמת יעל בת אליהו
ת.נ.צ.ב.ה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה